



Василь Симоненко – класик української літератури XX ст.

Народився Василь 8 січня 1935 року на Полтавщині в селі Біївці. Виховувався лише мамою-колгоспницею та дідусем. До школи малому приходилося ходити пішки більше 9 км, але закінчив її із золотою медаллю. Він був дуже обдарованою дитиною, мав гарну пам'ять та гострий розум.

У 1952 р. вирішує пов'язати своє життя із журналістикою. Вступив до Київського університету ім. Т. Шевченка, де навчався разом із Б. Олійником, Т. Коломієць та Б. Рогозою та А. Москаленком. Саме у студентські роки в нього загорається іскра до творчості, зокрема поезії.

Працював у редакціях трьох газет («Черкаська правда», «Молодь Черкащини» та «Робітнича газета») у якості кореспондента. Товаришував із Л. Костенко, І. Драчем та А. Горською, разом з якими відвідував Клуб творчої молоді в Києві. Василь Симоненко горів бажанням запалити національне відродження. Разом зі своїми товаришами-шістдесятниками він займався питаннями розкриття злочину Сталіна проти українського народу. За його участю було відкрито таємні братські могили жертв сталінських репресій на Васильківському та Лук'янівському кладовищах та у Биківнянському лісі, тим самим підписуючи собі смертний вирок.

Симоненко був постійно під наглядом КДБ. У 1952 р. його жорстоко побили міліціонери. З чого часу його стали мучити гострі болі в боці, після чого йому діагностували рак нирок. Майже всі друзі відвернулись від нього, побоюючись розправи збоку радянської влади.

За все коротке життя Василя Симоненка встигли побачити світ лише дві книги – «Тиша і грім» (збірка поезій) та «Цар Плаксій і Лоскотрон». Його вірші вийшли друком у Мюнхені.

Решта праць вийшла вже після смерті поета за допомогою його друзів.

Можливо, феномен творчості Василя Симоненка, яка з роками набуває ще більш глибинного та пророчого змісту, слід шукати в його особистості, у відсутності конфлікту між талантом і чесністю, між громадянською позицією і його суто людськими якостями? Може, тому, звертаючись до всіх нас разом, він говорить із кожним окремо, і в голосі його немає фальші:

*Можна вибрати друга і по духу брата,
Та не можна рідну матір вибирати...
Можна все на світі вибирати сину
Вибрати не можна тільки Батьківщину.*

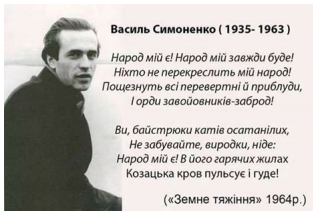
Новий акцент у не вельми щедрій на факти життєпис Василя Симоненка вніс Петро Жаботинський із Полтавщини своєю публікацією в «Літературній Україні» – «Василь Симоненко – з козацького роду». Автор, зокрема, зазначає, що троюрідна сестра поета Любов Сердюк-Баран «відкопала», що їхній рід – козацький. На підтвердження цього Симоненків земляк наводить такі дані: Василева прабабуся Варвара Остапенко-Щербань тривалий час зберігала «отриману у спадок від свого батька дворянську грамоту, отриману за військові заслуги».

Засновником роду вважається прадід Василя Симоненка – Панас Щербань, який працював волосним писарем у Тарандинцях – за дев'ять кілометрів од Біївців (саме туди ходив пішки до школи Василь). Онук Панаса Щербаня Федір «започаткував відгалуження родини в Біївцях, приставши у прийоми до Ганни Сизьонки (Сизоненко)». Рідний дід Василя Федір, як і онук Федора Григоровича Петро, «славився тим, що майстерно вишивав рушники й сорочки, полюбляв читати книги, був прекрасним оповідачем» – ось яке генетичне коріння живило талант визначного поета. Василева мати Ганна Трохимівна «замолоду була вродливою, тямовитою, мала чудовий голос, часто виступала на сільській сцені». Мрія стати вчителькою привела її до Лубенського педагогічного інституту, однак у силу життєвих обставин провчилася там недовго. Зрадлива доля звела її із «зальотником» Андрієм Симоненком – самодіяльним актором, учителем і художником. Але недовго – недарма Василь називав його «пошти батьком».

Усе недовге життя боліло Василеві те, що невдовзі після його народження батько «зник і провідав сина тільки по закінченні війни» – у погонах капітана. «Кажуть, подався потім у

північні краї, і слід його прохолонув», — поділився автор кореспонденції своїми знаннями про Симоненків рід.

Перетворення не надто відомого молодого поета й журналіста з Черкас Василя Симоненка на «обранця, вустами якого промовляє доля нації» (за словами діаспорного критика І. Кошелівця), або ж «вигяза молоді української поезії» (за словами Олеся Гончара) відбулося фактично протягом двох-трьох років (1964-1966) після передчасної смерті поета.



Джерела:

<http://dovidka.biz.ua/vasil-simonenko-tsikavi-fakti/>

<https://vasylsimonenko.in.ua/statti/fenomen-vasylya-symonenka-z-nagody-80-richchya-z-dnya-jogo-narodzhennya>